

latel namítá ještě, že byl W. sice oprávněn k uzavření obchodu, nikoli však k uvolnění »kauce«, netvrdí však výslovně, že nebyl oprávněn ke zrušení smlouvy. Než i kdyby se mělo za to, že dovolatel míní, že W. nebyl zmocněn, by smlouvu zrušil a proto kauci uvolnil, byla by námitka tato bezpodstatná vzhledem k žalobcovu dopisu ze dne 16. března 1920, v němž žalobce W-a vybízí, by zbytek kupní ceny co nejdříve složil, že však může zboží po případě prodati i jiným zákazníkům, poněvadž jest o 2 až 3 lei dražší, že hlavně záleží na zaplacení zboží, které by i dále mohlo zůstatí uloženo v Gabrovo. Zmocnil-li tedy žalobce W-a, aby prodal zboží po případě jinam, nemůže býti pochybností, že ho tím zmocnil i ke zrušení smlouvy ujednané se žalovaným.

Čís. 5948.

Zákon o ručení za škodu provozem silostrojů ze dne 9. srpna 1908, čís. 162 ř. zák.

Jest bez významu, že automobil jel mimo městskou obec se stlumenými světly, jen když byla jízdní dráha před automobilem dostatečně osvětlena.

(Rozh. ze dne 20. dubna 1926, Rv I 1971/25.)

Žalobní nárok na náhradu škody z úrazu automobilem proti majiteli automobilu a jeho řidiči nebyl uznán důvodem po právu žádným ze soudů tří stolic, N e j v y š š í m s o u d e m z těchto

d ů v o d ů:

Plným právem posuzoval odvolací soud právní důvod náhradního nároku jen s hlediska Šu 1295 obč. zák. a Šu 8 aut. zák., neboť žalobce, advokátem zastoupený, opřel žalobní nárok jen o tyto předpisy a uváděl skutečnosti, ze kterých vyvozoval vinu řidičovu na nehodě, chtěje pravděpodobně předejít možné — a také skutečně při posledním ústním jednání učiněné — námitce promlčení podle Šu 6 písm. a) aut. zák. Ale, i kdyby případ byl posuzován podle §§ 1 a 2 aut. zák. a kdyby tedy žalovaná strana musila dokazovati některý z vyvíňovacích důvodů, uvedených v Šu 2 aut. zák., nic by to žalobci neprospělo. Nižší soudy zjistily, že žalobce vystoupil ze tmy asi na 10—15 kroků před jedoucím autem, že vrhl se z levé strany se vztýčenýma rukama střemhlav proti autu, takže svědek Dr. D. měl dojem, že jde o sebevraha; že spolužalovaný řidič jel tehdy rychlostí asi 20 km, že hned brzdil nožní i ruční brzdou, že strhl sice vůz ku pravé straně, ale že nemohl na tak krátkou vzdálenost zastaviti, takže žalobce narazil na levou svítilnu auta. Z těchto zjištění nelze usuzovati jinak, než jak usuzovaly oba nižší soudy, totiž že nejen řidič na nehodě viny neměl, ale že naopak poškozený sám si nehodu zavínil. Škodlivá událost byla způsobena jen vinou poškozeného, takže jest tu také vyvíňovací důvod Šu 2 aut. zák. Nevadí, že auto jelo mimo městskou obec již se stlumenými světly, když nižší soudy zjistily, že byla při tomto osvětlení jízdní dráha před autem

osvětlena dobře na vzdálenost 30 kroků, když poškozený vynořil se ze tmy na vzdálenost nejvýše 15 kroků a vrhl se proti automobilu a když § 10 min. nař. ze dne 28. dubna 1910 nařizuje toliko osvětlení na dostatečnou vzdálenost.

Čís. 5949.

Bylo-li přislíbeno plnění pod podmínkou, že »od podaného již trestního oznámení bude upuštěno«, jde, šlo-li o trestní oznámení pro veřejnoprávní delikt, o podmínku nemožnou, činící slib neplatným.

(Rozh. ze dne 20. dubna 1926, Rv I 263/26.)

Žalující firma domáhala se na žalované zaplacení 18840 Kč, ježto se žalovaná zavázala žalobkyni nahraditi škodu, kterou jí způsobil zpronevěrou manžel žalované. Procesní soud první stolice žalobu zamítl, o dovolací soud uznal podle žaloby.

Nejvyšší soud obnovil rozsudek prvního soudu.

Důvody:

Dovolání opřené o důvody §u 503 čís. 3 a 4 c. ř. s., je s hlediska důvodu posléz uvedeného oprávněno. Celé jednání mezi žalující firmou a žalovanou dlužno posuzovati jako jeden celek. Jest nezávažno, zda závazek, který žalovaná na sebe vzala a který jest podkladem žaloby, dlužno právnicky označiti jako závazek spoludlužnický po rozumu §u 1347 obč. zák., či jako závazek rukojmího a plátce po rozumu §u 1357 obč. zák., neboť v tom i onom případě platí to, co dále uvedeno. O svém závazku vydala žalovaná dvě písemná prohlášení, ze dne 24. června 1924 a ze dne 5. července 1924. Kdežto však v prvním prohlášení vyslovuje bezvýhradně ochotu nahraditi žalující firmě škodu, kterou jí její manžel zpronevěrou peněz způsobil a dává do zástavy své domácí zařízení, přejímá ve druhém prohlášení tento závazek jen za předpokladu, »jestliže od dotyčného trestního oznámení bude upuštěno«. Podle skutkových zjištění prvního soudu — převzatých také soudem odvolacím — o průběhu a obsahu vyjednávání mezi stranami a při výkladu úmluvy podle pravidel poctivého styku (§ 914 obč. zák.) nelze dojiti k jinému úsudku, než ke kterému došel první soud, že totiž jediným cílem žalované bylo zachrániti manžela, když snad ne před propuštěním ze služby, tedy aspoň před trestem, že jen k tomuto cíli byla ochotna přiněsti sama oběti a že tudíž převzala závazek za dluh svého manžela jen s podmínkou, že manžela nestihnou za zpronevěru trestní následky, třebaže tuto podmínku výslovně a písemně vyjádřila teprve ve druhém prohlášení. Vždyť jinak nebylo by si možno vysvětliti, proč by žalovaná za svého manžela nahražovala škodu, na níž neměla žádné účasti a žádné viny a proč by dávala do zástavy za dluh manželův jediný svůj majetek, když by vše to manželovi neprospělo. Zda-li žalovaná věděla již při podpisu dotyčných prohlášení, že bylo již trestní oznámení učiněno, či zda-li se jen domnívala, že bylo zahájeno pátrání po pobytu jejího manžela, a